

Suomen Kennelliitto-
Finska Kennelklubben ry

SAARLOOSWOLFHOND

(SAARLOOSWOLFHOND)

Alkuperämaa: Alankomaat

KÄYTTÖTARKOITUS: Saarlooswolfhondia ei ole jalostettu mitään määrättyä käyttötarkoitusta varten. Sillä on ominaisuuksia, jotka tekevät siitä sekä uskollisen että luotettavan kumppanin ja kotikoiran.

LYHYT HISTORIAOSUUS: Leendert Saarloos (1884 – 1969) rakasti luontoa ja koiria. Hänen mielestään koirista oli kuitenkin tullut liian inhimillisiä. Hän harrasti saksanpaimenkoiria ja aikoi jalostaa luonnolliset ominaisuudet takaisin rotuun saadakseen aikaan parempia käyttökoiria. Tätä tarkoitusta varten hän risteytti perinteistä preussilaista tyyppiä olevan saksanpaimenkoirauroksen Gerard van der Franzenumin naarassusi Fleurin kanssa. Fleuri edusti eurooppalaisen susityypin siperialaista haaraa.

Risteytys takaisin pentujen isään tuotti hänelle kantakoiriksi yksilöitä, joissa oli neljäs suden perimää. Risteytystä seuranneen kokeilu- ja muotoitukseen vaiheen aikana suoritettiin karsintaa ja näin kehittyi uusi rotu, ”eurooppalainen susikoira”.

Tästä uudesta rodusta valikoidut yksilöt toimivat hyvin sokeiden opaskoirina ja aluksi niiden katsottiinkin olevan soveliaita siihen työhön. Alkuperäisen esi-isän Gerardin periyttämät käyttökelpoiset ominaisuudet hävisivät vähitellen. Ilmeni, ettei rotu soveltunut hyvin sen enempää käyttö- kuin opaskoiraksikaan. Leendert Saarloosin jalostustyön tulos, ei niinkään käyttökoira vaan ominaisuuksiltaan lähellä luontoa oleva koira, tunnustettiin omaksi rodukseen vuonna 1975. Se nimettiin silloin saarlooswolfhondiksi kehittäjänsä kunniaksi. Siitä lähtien Nederlandse

Ryhmä: 1

FCI:n numero: 311
Hyväksytty: FCI 22.1.1999
SKL-FKK 24.10.1999

1/5

SAARLOOSWOLFHOND

2/5

Vereniging van Saarlooswolfhonden (Alankomaiden saarlooswolfhondyhdistys) on vastannut rodusta ja myös oheisesta uudesta rotumääritelmästä.

YLEISVAIKUTELMA: Voimakasrakenteinen koira, jonka ulkonäkö (ruumiinrakenne, liikkeet ja karvapeite) muistuttaa sutta. Rakenteeltaan sopusuhtainen ja melko pitkäraajainen vaikuttamatta silti hontelolta. Sukupuolileima on erittäin selvä.

TÄRKEITÄ MITTASUHTEITA: Korkeuttaan pitempi. Kuono ja kallo ovat yhtä pitkät. **KÄYTTÄYTYMINEN / LUONNE:** Eloisa ja erittäin energinen. Luonteeltaan itsetietoinen ja itsenäinen. Noudattaa ainoastaan omaa tahtoaan, ei alistu. Isännälleen äärimmäisen uskollinen ja luotettava, vieraita kohtaan pidättyväinen ja hieman epäluuloinen. Pidättyväisyys ja susimainen halu paeta oudoissa tilanteissa ovat ominaisia saarlooswolfhondille, ne tulisi myös säilyttää tyypillisinä rotuominaisuuksina. Kun vieras lähestyy saarlooswolfhondia, hänen tulisi ymmärtää rodun käyttäytymistä, sillä varautuneisuus ja halu paeta kuuluvat rodun perimään. Vieraan uhkaava, epämieluisa lähestyminen voi johtaa suunnattomaan haluun paeta. Tämän käyttäytymisen tukahduttaminen esimerkiksi pitämällä koira tiukasti kytkettynä, voi saada sen vaikuttamaan hermostuneelta.

PÄÄ: Susimaiselta vaikuttava ja kooltaan suhteessa runkoon. Ylhäältä ja sivulta katsottuna kiilan muotoinen. Linja kuonosta hyvin kehittyneisiin poskikaariin on rodulle tyypillinen. Tavoiteltu susimainen ulkonäkö muodostuu tästä linjasta ja oikeanmuotoisista, oikein sijoittuneista silmistä.

KALLO-OSA: Tasainen ja leveä. Liioteltua leveyttä tulee varoa, sillä se vaikuttaa tyypilliseen kiilan muotoon. Niskakyyhmy ja silmäkuopat eivät saa olla selvästi havaittavat. Kulmakaaret yhtyvät sulavasti kalloon.

OTSAPENGER: Otsan ja voimakkaan kuonon välissä on vähäinen otsapenger.

KIRSU: Hyvin pigmentoitunut. Kuononselkä on kirsun kärkeen asti suora.

KUONO-OSA: Yläleuka ei saa vaikuttaa karkealta kalloon verrattuna. Liian karkea kuono-osa pilaa tyypillisen susimaisen päänmuodon. Alaleuka ei ole korostunut.

HUULET: Tiiviisti sulkeutuvat.

LEUAT / HAMPAAT / PURENTA: Leuat ovat hyvin kehittyneet. Vahva ja täysihampainen leikkaava purenta, joka voi myös olla hyvin tiukka.

SILMÄT: Rodun erityispiirre ja korostavat toivottua susimaista vaikutelmaa. Ne ovat väriltään mieluiten keltaiset, mantelinmuotoiset, hieman vinoasentoiset, eivät ulkonevat eivätkä pyöreät. Silmäluomet ovat tiiviit. Ilme on valpas ja varautunut, mutta ei pelokas. Ainoastaan vaaleat silmät antavat toivotunlaisen ilmeen. Silmien

Pohjoismainen Kennelunioni
Dansk Kennel Klub
Hundarektarfélag Islands
Norsk Kennel Klub
Suomen Kennelliitto – Finska Kennelklubben
Svenska Kennelklubben

väri, muoto ja oikea sijainti ovat erittäin tärkeitä ominaisuuksia. Alkuperäinen keltainen väri tulee säilyttää, joskin vanhoilla koirilla silmät saattavat tummua. Taipumus ruskeaan väriin ei ole toivottava. Silmäkuopan tulee liittyä kalloon sulavasti: liian korostuneet silmäkuopat, kulmakaaret ja otsapenger ovat virhe.

KORVAT: Keskkikokoiset, paksut, kolmiomaiset ja kärjestään pyörityneet. Korvat ovat kiinnittyneet silmien tasolle ja ne ovat sisäpuolelta karvaiset. Ne ovat erittäin liikkuvaiset ja kuvastavat koiran mielialoja ja tunteita. Liian teräväkärkiset tai liian ylös kiinnittyneet korvat ovat virhe. Liian kauas toisistaan ja taakse kiinnittyneet korvat pilaavat pään tyypillisen ulkonäön ja eivät siksi ole toivottavat.

KAULA: Kuiva, hyvin lihaksikas ja hyvin sulavasti runkoon liittyvä. Kaulanaluslinja kurkusta rintaan on yhtä sulava. Etenkin talvikarva voi muodostaa kauniin kauluksen. Kaulanahka on erittäin tiivis. Rauhallisessa ravissa pää ja kaula ovat lähes vaakasuorassa.

RUNKO: Hieman korkeuttaan pitempi.

SELKÄ: Suora ja vahva.

RINTAKEHÄ: Kylkiluut ovat normaalisti kaareutuneet. Rintakehän sulava alalinja ulottuu korkeintaan kyynärpäiden tasolle. Rinta ja raajojen väli vaikuttavat edestä katsottuna kohtuullisen leveiltä. Liian voimakas rintakehä ei ole toivottava, sillä se pilaa tasaiselle ravaajalle tyypilliset, melko solakat ja hyvin susimaiset ääri-
vat.

ALALINJA JA VATSA: Vatsaviiva on kiinteä ja hieman kohoava.

HÄNTÄ: Leveä, tuuheakarvainen ja kiinnittynyt siten, että se ulottuu vähintään kintereisiin. Vaikuttaa melko alas kiinnittyneeltä, jota pieni painauma tyvessä vielä korostaa. Häntä on asenoltaan hieman kaareutunut, joko sapelinmuotoinen tai lähes suora. Koiran innostuessa tai ravatessa häntä voi nousta hieman korkeammalle.

RAAJAT

ETURAAJAT

YLEISVAIKUTELMA: Eturaajat ovat suorat ja lihaksikkaat. Luut ovat poikkeileikkaukseltaan soikeat, eivät liian järeät. Raajat vaikuttavat hieman siroilta runkoon verrattuna.

LAVAT: Riittävän leveät, pitkät ja luonnollisen viistot, eli noin 30°:n kulmassa vaakatasoon nähden, eivät liioitellut.

OLKAVARRET: Lapojen mittaiset; lavan ja olkavarren välinen kulmaus on normaali, ei liioiteltu.

KYYNÄRPÄÄT: Tiiiviisti rungonmyötäiset, kuitenkin vapaasti liikkuvat. Kylkiluiden kaarevuudesta sekä lavan ja olkavarren oikeasta asennosta johtuen eturaajat ovat kohtuullisen etäällä toisistaan.

KÄPÄLÄT: Ns. jäniksenkäpälät, lihaksikkaat ja kaareutuneet. Päkiät ovat voimakkaasti kehittyneet. Käpälien, vahvojen ranteiden ja hieman viistojen välikämmenten ansiosta liikkeet ovat hyvin joustavat ja jäntevät. Koiran seistessä etukäpä-
lät saavat olla hieman ulospäin kääntyneet.

TAKARAAJAT

YLEISVAIKUTELMA: Lantionluu on asenoltaan normaali. Se vaikuttaa kuitenkin viistommalta alas kiinnittyneen hännän ansiosta, jota pieni painauma hännän tyvessä vielä korostaa. Takakulmaukset ovat sopusoinnussa etukulmausten kanssa. Oikein kulmautuneet polvet ja kintereet vaikuttavat hyvin paljon rodulle tyypillisiin keveisiin liikkeisiin. Pieninkin poikkeama kulmauksista vääristää tyypilliset liikkeet. Koiran seistessä lievä pihtikinttuisuus on sallittua.

REIDET: Normaalin pituiset ja levyiset, vahvalihaksiset.

POLVET: Eivät liioitellusti kulmautuneet.

KINTEREET: Eivät saa olla liioitellusti kulmautuneet. Luut ja lihakset sallivat parhaan mahdollisen kinnernivelen ojentumisen.

VÄLIJALAT: Riittävän pitkät (eivät lyhyet), kohtuullisen viistot.

KÄPÄLÄT: Hyvin kehittyneet ja selvästi kaareutuneet.

LIIKKEET: Saarlooswolfhond on tyypillinen väsymätön ravaaja, joka pystyy helposti liikkumaan pitkiä matkoja omalla vauhdillaan. Suden tavoin se väsy ty-
skin lainkaan normaalisti liikkeessaan. Hyvin rodunomaisten kepeiden liikkeidensä johdosta se poikkeaa huomattavasti muista rodusta. Oikea liikuntatapa on erittäin riippuvainen rakenteen eri yksityiskohdista, etenkin oikein kulmautuneilla raajoilla on suuri vaikutus. Vapaasti ravaavan saarlooswolfhondin pää ja kaula ovat lähes vaakasuorassa; tässä asennossa silmien sijainti ja pään kiilamaisuus ovat erityisen tunnusomaiset. Väsymättömässä, rodulle tyypillisessä ravissa askel ei ole kovin pitkä eikä työntö kovin voimakas, jotta keveäaskelinen ja energiaa säästävä liikunta-
tapa säilyy.

KARVAPEITE

KARVA: Kesäkarva poikkeaa selvästi talvikarvasta. Talvella on eniten aluskarvaa, joka yhdessä peitinkarvojen kanssa muodostaa koko rungon peittävän, tuuhean karvapeitteen ja rodulle erityisen tunnusomaisen kauluksen. Kesällä on eniten peitinkarvaa. Syksyn ja talven lämpötilan vaihteluilla voi olla suuri vaikutus aluskarvaan, sitä tulee kuitenkin aina olla havaittavissa. On tärkeää, että vatsa, reisien sisäsiivu ja kivespussi ovat karvaiset.

VÄRI: Karvapeitteen värit ovat:

- musta riistanväri vaaleasta tummasävyiseen, ns. sudenharmaa
- ruskea riistanväri vaaleasta tummansävyiseen, ns. metsänruskea
- vaalean kermanvalkoisesta valkoiseen.

Sudenharmailla ja valkoisilla yksilöillä kirsun, silmäluomien, huulien ja kynsien tulisi olla mustat, metsänruskeilla ja kermanvärisillä maksanruskeat. Karvapeite on vaaleaa rungon alapuolella, raajojen sisäsiivulla ja reisien takaosassa.

Sekä sudenharmailla että metsänruskeilla yksilöillä on tummaa karvaa raajojen ulkosivulla. Niillä tulisi myös olla ilmeikäs maski.

KOKO

SÄKÄKORKEUS: Urokset 65 - 75 cm ja nartut 60 - 70 cm. Pienet poikkeamat ylöspäin ovat sallittuja.

SAARLOOSWOLFOND

5/5

VIRHEET: Kaikki poikkeamat edellämainituista kohdista luetaan virheiksi suhteutettuna virheen vakavuuteen.

Pää: liian pyöreät, ulkonevat silmät; liian korostuneet silmäkuopat, joten kulma-kaaret eivät liity sulavasti kalloon; liian ylös kiinnittyneet tai teräväkärkiset korvat, liian ulos suuntautuneet korvankärjet.

Runko: liian syvä tai liian lyhyt.

Häntä: voimakkaasti kiertynyt tai selän päällä oleva häntä.

Karvapeite: liian hailakat värit eivät ole toivottavia; tumma mantteli on virhe.

HYLKÄÄVÄT VIRHEET: Pieninkin aggressiivisuus; muu kuin rotumääritelmän sallima karvapeitteen väri.

HUOM. Uroksilla tulee olla kaksi normaalisti kehittynyttä kivistä täysin laskeutuneina kivespussiin.